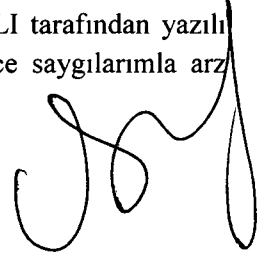

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili
TBMM Kâtip Üyesi

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Aşağıdaki sorularımın Tarım ve Orman Bakanı Sayın İbrahim YUMAKLI tarafından yazılı olarak cevaplandırılmasını; Anayasa'nın 98 ve İçtüzüğü'nün 96.maddeleri gereğince saygılarımla arz ederim.

Yasin ÖZTÜRK
Denizli Milletvekili
TBMM Kâtip Üyesi

Bir Ülkenin karnını doyuran el, artık kendi sofrasını dolduramıyor. Türkiye'nin çiftçisi, alın teriyle değil, borçla yaşamaya mahkûm edildi.

Traktörün tekeri dönüyor ama bereket değil, borç büyüyor. Tarım toprakları susuzluktan çatlıyor, üretici ise çaresizlikten.

Üretimin Bedeli, Umudun Kaybı Oldu

Bir zamanlar "Tarım Ülkesi" olarak övünen Türkiye, bugün kendi çiftçisini üretmekten soğutan politikalar bataklığına saplandı.

Mazot, gübre, tohum, ilaç, sulama... Her kalemde artan maliyetler, çiftçinin kazancını yutuyor. Bir dönüm araziye ekmek artık ekonomik değil, duygusal bir fedakârlık haline geldi.

Bir çiftçi, tarlasını sürmeden önce artık "ne kadar kazanırım" değil, "zararım ne kadar az olur" diye hesap yapıyor.

Bu tablo, bir Ülkenin üretim gücünün çöküşünün sessiz resmidir.

İthalat Cenneti Olduk, Üretici Cehennemde

Devletin tarımsal ithalata yönelmesi, yerli üreticinin belini tamamen kırdı.

Yıllarca "yerli üretimi destekliyoruz" denildi ama raflarda ithal soğan, ithal et, ithal buğday var.

Bu politikanın adı "dışa bağımlılık", sonucu ise "yerli üreticinin iflası"dır.

Köylü, ürününü değerinde satamıyor; çünkü dışarıdan daha ucuza gelen ithal mallar piyasayı işgal ediyor.

Oysa ülkenin toprağı, suyu ve emeğı kendi halkını doyuracak kadar güçlü. Eksik olan, adaletli bir tarım politikası.

Ziraat Bankası ve Tarım Kredi Kooperatifleri, üreticiyi desteklemesi gereken kurumlar olmaktan çıkıp borç tahsildarına dönüştü.

Çiftçi, üretim yapmak için kredi alıyor, sonra o krediyi ödeyebilmek için ürününü ucuza satıyor.

Yani borç ödemek için çalışan, emeğiyle değil borcuyla tanımlanan bir çiftçi profili ortaya çıktı.

Tarım artık bir geçim kaynağı değil, bir bataklık. Ve o bataklıkta her gün yeni bir emekçi yutuluyor.

Köyler Boşalıyor, Şehirler Taşıyor

Gençler tarlayı terk ediyor. Çünkü traktör direksiyonunun yerini artık işsizlik, belirsizlik ve çaresizlik aldı.

Köyler yaşılanıyor, şehirler tıkanıyor.

Bu sadece bir ekonomik sorun değil, aynı zamanda toplumsal bir göç krizidir.

Bir Ülkenin köyü sustuğunda, o Ülkenin geleceği de sessizleşir.

Destek Var Diyorlar, Ama Kime?

Her yıl açıklanan “tarım destek paketleri”, kâğıt üzerinde umut dolu ama uygulamada yetersiz.

Destek, üreticinin cebine ulaşmadan bürokraside eriyor.

Destekleme fiyatları ise çoğu zaman maliyetin altında kalıyor.

Bir litre mazot 55 lirayken, buğday taban fiyatı neden maliyetin altındadır?

Bu sorunun cevabı verilmeden, hiçbir destek “çözüm” değildir.

Bu Bağlamda;

- 1) Çiftçinin kullandığı mazot ve gübreye özel bir sübvansiyon veya vergi indirimi planınız var mı?
- 2) Üretim maliyetleri her yıl artarken, ürün taban fiyatları neden maliyetin altında kalıyor?
- 3) Tarımsal ithalat politikasıyla yerli üreticiye verilen zararın farkında mısınız?
- 4) Ziraat Bankası ve Tarım Kredi borçları nedeniyle icralık olan üreticiler için kalıcı bir yapılandırma planınız var mı?
- 5) Kırsal bölgelerde gençlerin tarımdan kopuşunu önlemek için hangi somut adımları atacaksınız?
- 6) Tarımsal sulama, kuraklık ve iklim kriziyle mücadelede neden hâlâ etkili bir ulusal strateji ortaya konmadı?
- 7) Tarım destekleri neden çiftçinin eline ulaşmadan bürokraside kayboluyor?

Toprağına sahip çıkamayan bir ülke, geleceğine de sahip çıkamaz.

Bugün çiftçiyi korumak, sadece bir kesimi değil, 85 milyonun sofrasını korumaktır.

Toprak artık sabırla değil, adaletle sulanmak zorunda.